

[Udenrigsministeren]

til de, synes jeg, meget klare ord, jeg havde i mit indlæg.

Vedrørende spørgsmålet om isolation af Israel, som også hr. Arentoft var inde på, er jeg da helt enig i det, hr. Ninn-Hansen sagde, men jeg tror også, hr. Ninn-Hansen vil give mig ret i, at i mange år, op til for en halv snes år siden eller måske lidt længere, var der i meget høj grad en karakter af isolation over kontakterne mellem Danmark og en række andre europæiske lande og de arabiske lande, og det var selvfølgelig lige så forkert af mange grunde, både politiske, økonomiske og alle grunde. Det er der forsøgt rettet på, bl. a., som jeg nævnte i dag, gennem den euro-arabiske dialog og også på anden måde. Det må være rigtigt, at vi øger denne kontakt, men det må da være lige så rigtigt, at vi fortsat bevarer og udbygger den gode kontakt og den gode dialog med Israel. Jeg håber meget på, at udenrigsminister Dayan kommer på det besøg, som han dels har lovet mig, dels har bekræftet, da minister fru Lise Østergaard talte med ham for nylig. Det vil være nyttigt, at vi også her får lejlighed til at fortsætte dialogen.

Så sagde hr. Langsted, at mine udtalelser havde skadet i Brasilien. Nu er der altså 149 lande, så der er mange steder, de kan have skadet, men de skulle altså også have skadet i Brasilien. Jeg var sådan set, havde jeg nær sagt, glad for, at det blev sagt, for jeg vidste ikke rigtig, hvordan jeg skulle komme af med et telegram, som jeg fik lige inden debatten, men nu fik jeg anledningen. Heri bekræftede man det, som jeg vidste dernedefra, at der var en betydelig overensstemmelse, siger man i det brasilianske udenrigsministerium, i synspunkterne ikke mindst vedrørende Afrikapolitikken, og man var enig med den danske udenrigsminister i, at vesten havde svigtet i et afgørende moment i Afrikas dekolonisering.

Det var det samme, den brasilianske udenrigsminister sagde til mig med lidt andre ord – men det var den samme tankegang – i den tale, han var så venlig at holde ved den officielle regeringsmiddag, så det er ikke nyt for mig. Jeg var glad for, at hr. Langsted skaffede mig det påskud, jeg ikke rigtig vidste hvordan jeg skulle få.

Hr. Gert Petersen sagde endnu en gang, at jeg ikke har udtalt mig om den nye atom-bombe, og jeg kan kun sige, at en forkert

udtalelse bliver ikke rigtigere af at blive gentaget. Jeg valgte med vilje et udtryk, der kan passere ifølge forretningsordenen. Der kunne godt have været brugt et andet, men jeg ønskede ingen påtale. Men en forkert udtalelse bliver altså ikke rigtigere af at blive gentaget. Jeg har ganske klart sagt, at dette var et nyt afskyeligt våben. Dette var en ny atombombe. Jeg har sagt, at der må indgå meget alvorlige politiske overvejelser i hele afgørelsen og debatten om denne sag. Jeg har sagt, at man kan sætte spørgsmålstejn ved, om en produktion nu, som altså endnu ikke er kommet i gang, vil virke fremmende på afspændingspolitikken. Alle disse ting har jeg givet udtryk for den ene gang efter den anden.

Hvad jeg derimod har taget afstand fra er, at man forsøger, ligesom også hr. Ib Nørlund forsøgte det, at køre det billige løb. Ved at fremhæve ét våben samler, forenkler og nedvurderer man hele nedrustnings- og afspændingsdebatten. Man ligesom indirekte blåstempler de afskyelige atomvåben, vi har i forvejen, og samler opmærksomheden om ét eneste våben.

Det er klart, at det er både for hr. Ib Nørlund og for hr. Gert Petersen en tilfældighed, at dette våben overvejes på vestlig side, så lad det ligge, men det, jeg er imod, er, at man laver denne grove forenkling af det mest alvorlige problem, vi står med i dag, nemlig det virkelig at få gjort fremskridt på nedrustningsområdet og på afrustningsområdet.

Hr. Gert Petersen opfordrede til tæt kontakt med frontstaterne. Det giver mig anledning til at nævne, at vi, mens jeg var i FN, tog lejlighed til en sammenkomst, som deltagerne derefter udtrykte deres store tilfredshed med at vi gennemførte. Oppe i den danske FN-mission gjorde vi det, som andre lande kunne gøre, men ikke så forfærdelig mange andre lande, at vi inviterede de fem frontlinjestater ved deres ministre og/eller ambassadører, USAs FN-repræsentant og UKs FN-repræsentant. Det skete – og jeg skal indrømme, at her havde vi heldet lidt med os – tilfældigvis, for det var jo forberedt længe i forvejen den dag, sikkerhedsrådet havde sin afgørende debat om resolutionen om Zimbabwe. Der var bagefter venlige mennesker, der sagde, at atmosfæren sådan var smittet lidt over fra det ene til det andet. Det ved jeg ikke, men i alle tilfælde benyttede vi vo-